

1

Gewoon Jenna: stylingtips van onze onverschrokken glam-bassadeur!

V: Ik heb een paar afschuwelijke vriendjes gehad, maar ik heb kortgeleden een geweldige vent ontmoet en heb een megacrush op hem. Het probleem? Ik ben één meter tweeëntachtig en hij is één meter zesenzeventig. Als ik mijn stiletto's aanheb, ziet hij eruit als Kevin Hart en voel ik me net Lurch, die butler van de Addams Family. Is het nu echt fout om *kitten heels* te dragen?

– @LongTallSally1981

A: Ja, schat, kitten heels kunnen echt niet. Die kun je alleen hebben als je Michelle Obama of Carla Bruni bent. Dus als je een tikkeltje langer bent dan je man de president en hij er ten overstaan van de wereld niet als een dwerg uit mag zien. Dat is de Obama-Bruni-clausule. Een momentje, ik schrijf dit even op...

Het zit zo: je lijkt gecharmeerd door deze nieuwe man. Concentreer je op de spanning van een nieuwe liefde, die er zelden uitziet zoals we ons voorstellen. Je moet zo'n zogenaamde tekortkoming niet verbergen maar juist benadrukken. Hij weet dat je lang bent en hij vindt dat prachtig. Dat zou jij dus ook moeten vinden. Draag de obsceenste hakken die je hebt en je zal zien dat hij naar je opkijkt alsof hij staat te popelen om je te beklimmen. Ik stel Giuseppe Zanotti met enkelbandje voor. Dat is zo sm-sexy. Net iets uit de Red Room. Grr.

Jenna Jones klikte op ‘publiceer’ en ging achteroverzitten in haar nieuwe stoel achter haar nieuwe bureau bij *StyleZine*. Ze grinnikte. Ze viste haar spiegelkje uit haar make-uptasje om haar lipgloss nog eens bij te werken. Het was vrijdag, de eerste week van haar nieuwe baan, en ze moest over vijf minuten in het kantoor van haar baas zijn. Ze kneedde haar *Flashdance*-krullen en voelde zich opgelucht. Ze had dan wel last van zenuwen, maar ze zag er in elk geval parmantig uit.

Ze liep de kale, industriële, met werkplekken gevulde loft-ruimte door. Er was een muur met tijgerprint en de vloer was van staal. De enige decoraties waren een paar banaangele chaises longues en een extra grote afdruk van Marc Jacobs in drag. Sinds de lagere school had Jenna een bijna obsessieve drang om elke outfit in haar omgeving te benoemen. Vandaag ging ze voor de ‘Clever Charlie’s Angel-look’: een vintage denimwikkelrok in jarenzeventigstijl, een klassieke buttontdownblouse met opgerolde mouwen en torenhoge kurken stiletto’s. Toen ze zich vanochtend aankleedde had ze vol zelfvertrouwen gezeten, bijna zoals vroeger – voordat haar leven uiteen was gevallen. Voordat ze naar haar ouderlijk huis in landelijk Virginia was gevlucht.

Ze deed krampachtig haar best om erbij te horen bij *StyleZine*, een onlinemodetijdschrift dat zich volledig aan straatmode wijdde, maar Jenna miste de wereld van de gedrukte tijdschriften waar ze zich zo op haar gemak had gevoeld. Ze hunkerde naar haar glitterlifestyle bij het tijdschrift *Darling*, waar ze een hele tijd fashion director was geweest, totdat ze een quasi-zenuwinzinking kreeg. Ze treurde om het verlies van haar royale kleedgeld, de enorme budgetten voor fotoshoots en het paardenveld dat in haar kantoor op de vloer had gelegen. (Jeez, wat was dat een mooi kleed.) Sexy *Cosmo*-meiden, *Vogue*-bitches en prachtig gespierde it-girls – dat kende ze tenminste.

Maar dat wereldje vol glamoereuze socialites die met hun diploma van de Columbia Journalism School wapperden was ouderwets en nauwelijks nog levensvatbaar. Als je tegenwoor-

dig een deskundige op het gebied van mode wilde zijn, hoefde je alleen maar te beslissen dat je er een was. Elke bijdehante twintigjarige met een gewilde look, een Instagram-account en genoeg volgers kon een invloedrijke style influencer worden. Op de eerste rij bij Gucci hadden zulke meiden de plek overgenomen van allerlei belangrijke redacteuren!

Ze kwam aan bij het kantoor van haar baas, en haar mederedacteur Terry haastte zich om haar op te vangen.

‘Jenna, ik had je moeten laten weten dat Darcy laat is. Het is duizend procent mijn schuld,’ zei Terry. Ze was de ogen en oren van het kantoor, een vrolijke roddeltante die alles van iedereen wilde weten en die zonder een blad voor de mond te nemen altijd precies zei wat ze dacht. Door die combinatie van eigenschappen was ze een sociale magneet en dé persoon om als bondgenoot te hebben. Jenna kon hier wel een vriendin gebruiken, maar tot nu toe had iedereen haar behandeld met een beleefde en ietwat minachtende terughoudendheid.

Ze was vastbesloten hoe dan ook vrienden met haar te worden.

‘Geen probleem,’ zei Jenna.

Terry droeg een kersenrode bodysuit met open rug, paarse Reebok-sneakers en zwarte lippenstift. Het deel van haar platinablonde haar dat niet geschoren was zat in een strakke knot boven op haar hoofd. In gedachten labelde Jenna deze outfit ‘Sporty Lolita’.

‘Je bodysuit is geweldig,’ vervolgde Jenna. ‘Kenzo? Ik ben altijd al fan van Kenzo geweest.’

Slijm niet zo, dacht Jenna. Modemeisjes van een jaar of twintig roken angst. Zij kon het weten; ooit was ze er ook eentje geweest.

‘Ja. Kenzo is snoezig, maar veel te duur.’ Terry was aan het multitasken; tijdens het kletsen scrollde ze op haar telefoon. ‘Ik bedoel, wat kan mij het schelen, het is maar een balletpakje. Maar ik heb het voor niks gekregen. Ik hoefde er alleen maar een insta-selfie voor #OOTD in te maken. Je weet wel hoe dat gaat.’

‘Natuurlijk,’ zei Jenna. Ze wist helemaal niet hoe dat ging en had nog nooit van #OOTD gehoord.

‘Over #OOTD gesproken: heb je vandaag al een foto van je outfit genomen? Doe dat alsjeblieft. Dit is helemaal de nieuwe look voor een medewerker van *StyleZine*. Je straalt echt “volwassen zelfverzekerdheid” uit. Je hebt het voor elkaar.’ Terry zei het met een enigszins denigrerende klank in haar stem. Het ontging Jenna niet dat ze uit de toon viel op dit kantoor vol punk- en funkachtig stads geklede millennials. Ze was net iets te... elegant. ‘Carolina Herrera?’

‘Goed gezien!’ Haar outfit was helemaal niet van Carolina Herrera. Hij was nog niet eens van de Gap. Maar voordat Terry nog meer vragen kon stellen besloot ze van onderwerp te veranderen. ‘Je Instagram is echt waanzinnig.’

Jenna had voordat ze aan haar nieuwe baan begon haar huiswerk gedaan en alle insta-accounts van de *StyleZine*-redacteuren doorgescrold. Allemaal hadden ze miljarden volgers.

‘Echt waar? Bedankt.’

‘Dat ene shot waarop je een wit bonten gilet draagt, en o!’ Jenna greep naar haar hart. ‘Met dat witblonde haar en die legging met dierenprint? Het deed me denken aan de covershoot die ik in 2000 met Karolína Kurková in Alaska heb gedaan. We hadden nep-iglo’s en witte tijgers. Het was oogverblindend! Jullie zouden een tweeling kunnen zijn.’

‘Nooit van gehoord.’

‘Karolína? Ze was een Tsjechisch supermodel.’

‘Ooo ja, ik herinner me dat Oostbloktijdperk nog vaag. Van heel lang geleden, toen ik in groep 4 zat en plaatjes uit de modeblaadjes van mijn moeder knipte om fotocollages te maken. Alle modellen hingen maar wat rond en zagen er bleekjes en zwaar gedepriemd uit.’ Ze giechelde. ‘Tsjernobyl-chic.’

‘Tsjernobyl-chic, dat is grappig,’ zei Jenna. De modeblaadjes van haar moeder? Groep 4?

Terry’s mobieltje trilde. Ze keek ernaar en kreunde. ‘Bah, het is Kevin – de idioot. Hij is zo voorspelbaar met z’n zwarte nagel-

lak en cliché polyseksualiteit. Vent, op de middelbare school in Myrtle Beach speelde je lacrosse. Je bent niet gevaarlijk. Ach, wat kan mij het schelen, na het concert met Jay-Z en Kanye West maak ik het toch uit.'

Jenna schraapte haar keel en probeerde het vanuit een andere invalshoek. 'Ik was enorm onder de indruk van de kwaliteit van je foto's. Ze zien er erg professioneel uit.'

'Ik ben een expert met filters,' zei Terry. 'Wat is jouw insta?'

'Die heb ik niet. Nog niet, bedoel ik.'

Terry's mond viel open van verbazing. 'Het is 2012! Je zit niet op insta? Ik weet niet of dat punkrock of compleet disfunctioneel is.'

'Eigenlijk ben ik gewoon slecht in foto's maken.' De waarheid? Tijdens Jenna's sabbatical, waarin ze zich alleen maar ellendig had gevoeld, had ze elke vorm van technologie vermeden en de socialmediarevolutie helemaal gemist. 'Ik heb zelfs nog nooit een selfie genomen.'

'Nou, maar dat is ook een kunst. Laat je door niemand iets anders wijsmaken.'

'Vraagje. Als iemand anders de foto voor je neemt, is dat dan een self-helpie? Snap je, omdat je hulp hebt gekregen?' Op het moment dat het grapje haar mond verliet wist ze hoe dom ze klonk.

'Ehm... nee,' zei Terry langzaam, alsof ze het tegen een kind had.

'Natuurlijk weet ik dat wel,' glimlachte Jenna ongemakkelijk. 'Duh.'

Waarom kwam haar persoonlijkheid hier zo vreemd over? Al de hele week droeg ze haar verleden als een soort schild met zich mee en hoopte ze dat niemand door zou hebben dat ze deed alsof ze *the real thing* was. Zelfs haar outfit was nep – wat ondenkbaar was voor iemand die een stijlscheidsrechter moest zijn. Carolina Herrera? Alsjeblieft zeg.

Ik ben een veertigjarige vrouw, dacht Jenna, en ik draag een blouse die ik voor nog geen vijf euro bij Forever 21 heb gekocht

omdat ik al mijn designerkleding moest verkopen om hiernaar toe terug te verhuizen. Ik heb precies genoeg geld op m'n bankrekening staan om deze maand de huur te betalen, en momenteel beschouw ik Abercrombie & Fitch als een luxe. Ik ben een voormalige it-girl die hoopt dat niemand de vage vlek op haar rok ziet – een vlek waarvan ik niet eens weet hoe hij daar komt omdat ik deze rok op een rommelmarkt in mijn nieuwe buurt heb gekocht. En die buurt is een vaag huizenblok in Brooklyn waar ik in hetzelfde pand zit als een KFC en een schoonheidssalon genaamd Snip It Real Good. Ik ben een volwassen vrouw en draag hakken uit 1974 die ik van mijn moeder heb gepikt.

Terry keek Jenna vol medelijden aan en fluisterde: 'Voor alle duidelijkheid... dat was toch een grap hè, over die self-helpie?'

'Stomme grap.'

'Meid! Je bent gewoon saai!' Ze zei het opgewekt, zonder dat er enige gemeenheid in haar stem te bespeuren was. 'Het is altijd raar om ergens de nieuwste te zijn. Relax.'

'Dank je,' zei Jenna met een flauwe glimlach. 'Ik heb nog geen koffie op. Ik moet ook niet proberen om 's ochtends grappig te zijn.'

Terry begon te fluisteren. 'Ben je nerveus omdat je voor Darcy werkt? Niet doen hoor. Ik bedoel, we zijn allemaal doodsbang voor haar, maar jullie zijn leeftijdsgenoten. Ze is vast aardiger tegen jou.'

Darcy was de CEO van Belladonna Media, het digitale-media-bedrijf dat eigenaar was van *StyleZine* en acht andere succesvolle online damestijdschriften. Ze stond alom bekend als een meedogenloos kreng.

'Ze is zo angstaanjagend,' vervolgde Terry zachtjes. 'Vorige maand heeft ze me een week op non-actief gezet zonder loon. Ik had bedorven sushi van Chuko gegeten en uitslag in m'n gezicht gekregen. Ze zei dat ze moest kokhalzen als ze naar me keek.'

'Dat is inderdaad typisch Darcy,' zei Jenna en ze rolde met haar ogen. 'Maar ik ben niet bang voor haar. Ik ken haar al sinds we allebei redactieassistent waren. Als ik naar haar kijk, zie ik een

vijfentwintigjarige die gekleed is als de leadzangeres van een ska-hiphopfusionband.'

'Ik was veel cooler dan Gwen Stefani,' zei een vernietigende, schorre stem achter Jenna.

Terry trok wit weg. Jenna draaide zich om en zag Darcy, die met haar handen op haar heupen stond.

'Hé Darcy!' zei Jenna.

'Kijk eens aan, daar heb je de beschermheilige van de wannabe-fashionista's van het platteland,' zei de elfachtige CEO. Ze was slechts één meter tweeënvijftig maar had een gigantische uitstraling. Met haar enorme reebruine ogen, die je altijd onderzoekend aankeken (en nooit onder de indruk leken), perfecte miniatuurlichaam en rokerige stem, die altijd klonk alsof ze net wakker was geworden, was ze een van die fascinerende vrouwen van wie mannen geen genoeg konden krijgen zonder te weten waarom.

Ze richtte zich tot Terry. 'We moeten praten, liefje. Je post over die blonde meid in die blouse met etnisch motief van Giambattista Valli? Geweldige stijl, maar ze lijkt op de burgemeester van New York. Geen lelijke meisjes graag. We willen dat onze lezers ernaar hunkeren om er als deze meiden uit te zien, anders verliezen we bezoekers, adverteerders en onze baan. Kom op, wakker worden!' Ze klapte voor haar gezicht, twee keer. 'Mitchell is een bijdehante fotoredacteur, maar waar zat hij met zijn gedachten? Die hese nicht moet minder tijd gaan besteden aan selfies voor de ijssalon' – dit was een verwijzing naar zijn nieuwe culinaire blog – 'en focussen op de baan die verdomme zijn rekeningen betaalt. Italiaans klote-ijs. Daarom ziet hij eruit als een blokbat-terij van Duracell.'

'Sorry, Darcy, ik zal de post deleten.'

'Dat is maar goed ook. En nu mag je ons alleen laten.'

Terry maakte zich uit de voeten terwijl Darcy Jenna een geërgerde blik toewierp. 'Kinderen.'

Jenna glimlachte geforceerd en knikte. Darcy's spot verbaasde haar – maar niet echt. Ze was gewend aan haar cynische per-

soonlijkheid. Als je wist wat Jenna in het verleden met deze CEO had meegemaakt, was het eigenlijk een wonder dat ze zich in dezelfde ruimte bevonden en nog met elkaar spraken, laat staan samenwerkten.

Het was allemaal begonnen met een man. Toen Jenna drieëntwintig was ging ze uit met ene Marcus, een executive bij Arista Records. Voor een plattelandsmeisje dat nog maar net in de grote stad was aangekomen, was het een waar sprookje om uit te gaan met een bigshot uit de muziekindustrie. Maandenlang negeerde ze dat hij op de vreemdste tijden belde en dat hij alleen op de meest onmogelijke momenten beschikbaar was. (Avondeten om ofwel vijf uur ofwel elf uur?) Maar hij kon heerlijk zoenen en kende Method Man persoonlijk, en ze vond hem dus superleuk.

Op Valentijnsdag besloot Jenna hem thuis in zijn appartement in Brooklyn te verrassen met een zelfgemaakte taart. De deur werd echter opgedaan door een woedend klein grietje met een chique *pixie cut*. Het was Marcus' echte vriendin. Zijn verloofde, een vierentwintigjarige redactieassistent bij het vrouwenblad *Mademoiselle* die Darcy Vale heette.

Ze greep de taart en drukte hem met kracht in Jenna's gezicht. Jenna werd niet alleen knock-out geslagen maar hield er ook een met glazuur bedekte snee in haar lip aan over, die drie hechtinngen nodig bleek te hebben.

Allebei hadden ze op het punt gestaan door te breken als machtige vrouwen in de mediawereld (machtige Zwarte vrouwen welteverstaan) en ze kwamen elkaar dan ook op wel duizend verschillende plekken binnen hun sociale kringen tegen. Ze bezochten dezelfde feestjes, modeshows en bruiloften. Ze maakten beiden carrière in de fashionindustrie, en omdat Jenna haar niet kon ontwijken greep Darcy elke gelegenheid aan om haar te sarren.

'Zo, hoe was je eerste week?' vroeg Darcy, die haar kantoor binnenliep met Jenna in haar kielzog.

'Leuk,' zei Jenna, die weer aan haar haar aan het frunniken

was. Dat ze nu krullen heeft, was nieuw, net als al het andere aan haar. In Virginia was ze door de antidepressiva te verdoofd geweest om zich te bekommeren om steil haar, dus ze had haar natuurlijke krullen de vrije loop gelaten. ‘Nogmaals bedankt voor deze kans.’

‘Het was geen gunst. Ik ben een zakenvrouw en de waarheid is dat ik je nodig heb. Bij *StyleZine* werken de knapste koppen in de mode-industrie, maar het zijn allemaal kinderen. Ze hebben geen connecties, geen echte toegang. Ik had een ervaren redacteur nodig, een ouwe rot in het vak, eentje die flitsende adverteerders kan aantrekken en aandacht van de media krijgt. De moderedacteur van *Darling*? Het zachtvaardige jurylid in dat suffe televisieprogramma *America’s Modeling Competition*? Jij was precies wat ik zocht.’ Ze woude met haar hand door haar honingkleurige highlights à la Halle Berry. ‘Hoewel ik eigenlijk niet weet waarom ik je vertrouw nadat je vijftien jaar geleden die baan bij *Harper’s Bazaar* van me hebt afgepakt.’

‘Ik heb die niet van je afgepakt,’ zei Jenna geduldig. ‘Jij werd ontslagen en ik werd aangenomen.’

‘Je hebt maanden voor die baan lopen lobbyen. Maar alles is vergeven en vergeten, oké?’ Darcy glimlachte enigszins dreigend. ‘Waar woon je nu? Sowieso niet in dat rijtjeshuis in de West Village; ik heb ergens gelezen dat Brian daar nog steeds woont.’

Jenna kromp ineem bij het horen van zijn naam. ‘Ik ben ingetrokken in een tweekamerappartement op Reade Street.’

‘Reade Street in de wijk Tribeca? De huren zijn daar torenhoog; Brian heeft dat vast voor je geregeld. Jij kunt je dat met jouw salaris niet veroorloven. Goh, ik ben in m’n nopjes dat ik praktisch voor niks een gevestigd redacteur heb.’

Ze zal me altijd onder de neus blijven wrijven dat ik wanhopig genoeg was om die vernederende loonsverlaging te accepteren, dacht Jenna. Alles om een tweede kans te krijgen.

‘Nee, Reade Street in Brooklyn,’ zei Jenna, terwijl ze haar irritatie in bedwang probeerde te houden. ‘Die buurt zit in de lift.’

‘Geweldig.’ Darcy haalde haar schattige neusje op. ‘En, hoe was Virginia?’

Jenna zette een opgewekt gezicht op. ‘Bevrijdend. Het was heerlijk om alles even los te laten.’

‘Ha! Dat zegt elke werkloze redacteur die de hele dag door bekenbodemoefeningen doet en als een bezetene haar LinkedIn-profiel aan het updaten is.’

Jenna deed alsof ze het niet hoorde en ging door met haar ingestudeerde praatje: ‘Verder heeft de theoriecursus styling die ik op de volksuniversiteit gaf me een verfrissende kijk gegeven op...’

‘Whatever. Zolang je maar weet dat ik medelijden met je had,’ onderbrak Darcy haar. ‘Je bent beter af zonder Brian. Al die luxe uitstapjes zonder jou. Al die geruchten! Vertrouw nooit een self-made miljonair. Hun pik is te stijf voor een extravagante levensstijl. Volgende keer moet je een man nemen die zijn vermogen geërfd heeft.’ Ze knipoogde. ‘Geld is voor zo iemand minder sexy.’

Jenna staarde haar een seconde aan, te geschokt door Darcy’s brutaliteit om iets te zeggen. ‘Darcy, je weet dat ik je respecteer, en ik ben dolblij dat ik hier ben, maar het zou fijn zijn als je het niet over mijn ex-verloofde had.’

Darcy trok haar wenkbrauwen op. ‘Je bent assertief geworden op je oude dag. Daar hou ik wel van.’

‘Niet assertief. Direct.’

‘Als jij het zegt.’ Ze nam haar oude rivale op. ‘Voor alle duidelijkheid: ik weet nog heel goed dat je vanwege wat persoonlijk drama je professionaliteit bent vergeten en bent weggegaan uit de stad. Je hebt een contract van acht maanden – ik verwacht dat je in die tijd het aantal lezers van *StyleZine* verdriedubbelt. Lukt dat niet, dan sta je op straat. Als je me verneukt, dan verneuk ik jou twee keer zo hard.’

Jenna keek haar met afschuw aan. Dit was het meisje dat in 1997 tijdens een party van een medewerker van Def Jam Recordings dikke maatjes was geworden met een beroemde videoclip-

danseres en toen het rappervriendje van haar had overgehaald om haar jaarhuur te betalen. De vrouw die in 2003 bewust was uitgegaan met een fotograaf die naaktfoto's van haar uitgever bij *Seventeen* had, waarna ze de afdrucken stiekem aan de roddelpers had verkocht – zodat haar baas uiteindelijk werd ontslagen en Darcy haar plek kon innemen. Dit was de feeks die, nadat ze in 2007 voorspeld had dat tijdschriften geen toekomst hadden, de zakenmagnaat Luca Belladonna bij zijn vrouw had weggelokt, zijn bankrekening had geplunderd om Belladonna Media te lanceren en twee blogs had getransformeerd tot een conglomeraat van negen beauty- en fashionwebsites... om uiteindelijk van hem te scheiden.

Jenna wist hoe Darcy te werk ging en ze verdomde het om zich door haar te laten bedreigen. 'Je hebt al duidelijk gemaakt dat ik mezelf moet bewijzen. Het is mijn taak om mijn adviescolumn "Gewoon Jenna" te schrijven en een webserie over mode te ontwikkelen. Als je mij m'n werk laat doen, Darcy, weten we allebei dat ik deze site succesvoller dan ooit ga maken.'

'Ik hou van je nieuwe ik,' zei Darcy. 'Was je altijd maar zo assertief geweest. Dan was het veel bevredigender geweest om met je te sparren.'

'Sparren, met mij?' lachte Jenna. 'In '99 deed je alsof je Karl Lagerfelds pr-medewerker was en mailde je me een nepschema voor de persreis van Chanel! Tien moderedacteuren vlogen dat weekend naar Ibiza, maar ik belandde in een sweatshop ergens in Brooklyn-Zuid.'

'Dat heeft je wel geïnspireerd om daar langs het water voor *Darling* de fotoshoot "Lelijk eendje" te maken, met ballerina's die gehavende kleding van Vivienne Westwood droegen. Graag gedaan.'

'Dat waren nog eens tijden,' zei Jenna.

'Dit zijn de tijden,' zei Darcy en ze wierp een blik op haar Cartier-horloge. 'Ik ben laat voor m'n lunch bij Brasserie.' Ze stond op en liep richting de deur, ondertussen instructies naar Jenna roepend. 'Ik wil voor vijven nog drie posts van "Gewoon Jenna"'

zien. En verzin nog wat ideeën voor je webserie – de nieuwe videograaf begint op maandag. En zorg ervoor dat je digitale voetafdruk zichtbaar wordt. Onze redacteuren zijn digitale superhelden; jij moet er ook één worden. Zoek zelf maar uit hoe.’

Op dat moment raakte Jenna pas echt in paniek. Digitale voetafdruk? Wat betekende dat in vredesnaam?